

SETMANARI ILUSTRAT, DE LITERATURA, NOVAS Y ANUNCIS

Dedicat ab preferència al deşarrollo de la vida teatral de Catalunya

PREU : 15 CENTIMS —♦— SURT LOS DISSAPTES

PREUS DE SUSCRIPCIÓ

En Barcelona Plas. 2 trimestre
 Fora ciutat » 2 »
 Los subscriptors del interior reben las obras del
 : : : : : folletí encuadernadas : : : : :

DIRECTOR

D. Joan Brú Sanclement

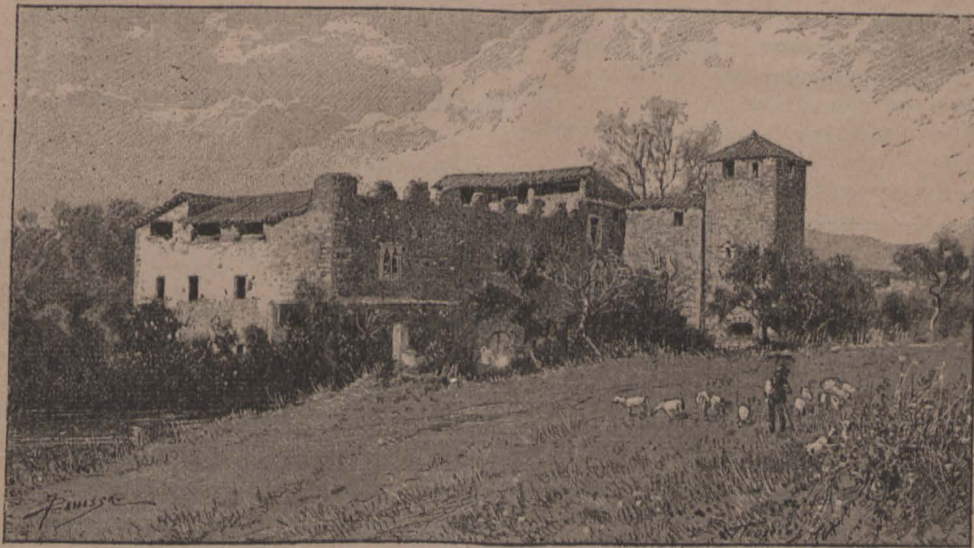
REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ

Carrer de las Cabras, 13, 2^{on} (Bussó á la escala)

PREUS DE CADA NÚMERO

Número corrent 15 cénts.
 Los números atrassats son al mateix
 : : : : : preu y sense folletí : : : : :

CATALUNYA PINTORESCA

Cartellá

Teatro Catalá

A MONTANYA

Sainete en un acte, en vers, original de don Joan Ribas Puigvert. Estrenat la nit del 2 en l'Ateneo de Sant Martí de Provensals.

D'altre estreno del jove autor senyor Ribas toca parlar novament.

La representació de l'obra que avuy nos ocupa, sigué molt y merescudament celebrada. Te acudits ingenio-

sos y abundants, com també son ben trovadas las situacions, qualitats que dissimulan bé lo fondo gastat de la trama, com es lo d' una mare que per interés vol sacrificar á sa filla casantla ab un vell, ja que com hem dit en lo sainete *A montanya*, está presentat ab nova y bonica forma.

En lo desempenyo ensopegá molt bé lo paper de la ingénua Margaridó, la senyora del Pino, com també l'acertá la senyora Lázaro; espressá bé 'l seu lo senyor Blasi y secundaren al bon ajust que hi hauría surtit del tot ab més ensaig, los senyors Colominas, Calvet, Mans y Oliveras.

Ab repetits aplausos d'insistència's demaná al autor, que si bé va tenir la satisfacció de sentirlos, no li sigué possible sortir á rebrels per estar impossibilitat.

Nostra enhorabona y fins á un'altra.—X.

UN HÉROE DEL ATACH

Monólech en vers, original de don Albert Coll. Estrenat lo dia 2 de Febrer en l'Ateneo de Caldas de Montbuy.

L'assumpto es inspirat en l'atach de Caldas, durant l'última guerra civil. Está escrit ab valentia y descriu ab molt acert l'angustiosa situació que passá la població en tan trist aconeteixement.

Lo representá acertadament son mateix autor, que sigué molt aplaudit y felicitat.—X.

L' ABIM

Drama en tres actes y en vers, original de don Pere Reig y Fiol. Estrenat la nit del 5 de Febrer, en lo Teatro Romea.

La lliscant pendent per la qual desde lo vici del joch se rodola fins á parar al crim, es lo tema escullit per l'autor en son nou drama.

L'acció se desenrotlla sense ser torbada per incidents secundaris, mantenintse per aquest motiu la atenció viva, per més que al acabarse l'acte primer, lo públich suspita lo desenllás final de la obra.

L'acte primer conté algunas escenas delicadas, pero ahont desperta més interés la obra, es al caurer lo teló al acte segon, per lo dramátich de la situació que queda plantejada.

Lo suicidi del protagonista, dut per los remordiments, vé natural.

Lo drama se ressent de poca observació de realitat en tot lo referent á la manera de fer desapareixer los autos de la causa instruída contra lo processat Rafel.

La concurrència fou molt numerosa y lluhida.

Moltas escenas foren aplaudidas y l'autor va ésser cridat á las taules al acabarse lo segon acte, y varias vegadas al final de la obra.

La representació no va passar de mitjana.—B. S.

XIV Petit Concurs

(BASES PUBLICADAS AL NÚMERO 155)

LLISTA DE LAS COMPOSICIONS REBUDAS

1, Lo que jo voldria. — 2, Un despreocupat. — 3, Lo Retrato. — 4, Festa Real. — 5, Deu te 'l torni. — 6, Un concurs. — 7, Diguemli. — 8, A una nina. — 9, Una víctima. — 10, Romanso guerreresch.

Progrés Ideal

I

La hecatombe ha sigut inmensa.

La terra, volcada per son eje, ha quedat partida en miriadas de miriadas de fracments titánichs.

La tiranía absorbent dels poders polítichs era ja irresistible; lo fré de las religions positivas, un dia potent pera enterbolir lo cervell del home, no tenia ja forsa pera contrarrestar als avensos de la ciencia; y los dogmas d'aquesta, mal compresos per los pobles, havian aumentat fortment lo malestar moral.

La vida animal s'había fet impossible en nostre planeta y frontolls parcials originaban sovint

espantosos crims, qual sola narració era causa de nous horrors.

Del talent d'un sabi, impotent pera crear ó restaurar, pero ab prou forsa pera destruir, brollá en tals circumstancias lo pensament més gran que ha pogut concebre la criatura humana. Estudiá ab anhel los més amagats secrets que la fisica y la química guardaban en sas entranyas y va dir:

—Tot poder genial, tota idea sobrehumana, vé de Deu, l'home no es més que son depositari. Jo faré malbé lo que no marxa y que Deu me perdoni.

II

Lo punt d'apoyo buscat en vá per un celebrat sabi grech, fou per éll trobat.

Lo explossiu de més forsa expansiva, producte lógich de molts anys de análisis, va ajudar-lo en son plan jegantí, y lo mon, gronxantse y capgirantse, en explossió instantánea, va desaparèixer, anant á gravitar los partits trossos bo y grinyolant encar alrederor d'altres planetas, quals generacions vivents no habian caigut per segona vegada en estat d'embrutiment impossible de realzar.

La hecatombe era inmensa... y semblaba que tot hagués finit.

Justicia ó crim, l'acte era comés.

III

Misteri insondable es lo de la vida.

L'home sosté que no's deu á n' éll, y no obstant, l'home judica al home. Si l'ofés s'erigeix en jutge, ¿cóm no l'espanta la idea de que's pot estar subjecte á error?

IV

Nova atmósfera saturada d'aire més sanítos se respira.

Nos trobém en altre part del inmens espay, en una partícula d'aquellas que 'ls habitants de la rompuda terra, anomenaban planetas. Lo seu nom, tanseval dirlo com no.

També es poblat d'homes, pero d'ordre moral é intelectual més avansat.

Reunits en Assamblea en la vasta sala d'un palau de justicia, deliberan; y sos parers diversos son escoltats per numerós públich que omple galerías y tribunas.

Ningú presideix y no obstant ningú s'abalota. La discussió animada, sembla no més una viva é interessant conversa.

Lo fet subjecte á son veredicté, es per cert ben nou, sense precedents en la historia dels mons coneguts y aixó que 'ls enginys de la propia ciencia los té posats en relació ab tota lley de germans seus, no significant per ells gran cosa lo cruse de las distancias interplanetarias.

CATALUNYA PINTORESCA

Vista general d'Ager

La catástrofe terrà que havia llensat al fi del món seu milers d'habitants del finit cos celeste, y d'entre 'ls molts, un de venerable aspecte, se presentava á ser judicat, acusantse autor de la destrucció de la terra y motivador d'una perturbació cósmica que modificaba en part la magestuosa marxa del món sideral á través de las onas d'éter que 'l circundan.

V

Breu es lo judici, com breu es lo que tarda en resplandir la llum, quan la llibertat impera.

—La falta no ha sigut comesa en contra nostra, —la majoria diu:—A Deu toca judicar respecte á la destrucció de la seva obra;—diuhen altres.

—Mediteuho bé,—respon lo reo,—donchs que tinch en mí lo secret de la destrucció dels mons.

VI

Ja está resolt.

S'aplicará al reo lo procediment dels judicis duptosos; s'acudirá al judici de Deu.

VII

La gran sala resta deserta.

Es dé nit. En un pati interior del palau y voltat d'atxas que llensan llum tan esplendorosa que pot competir ab la del sol, hi ha un cep al mitj.

Allá es dut lo delinquent.

Allí deu fer sa invocació al cel, pera que del cel li sia designada la pena.

VIII

Tot ha canbiat.

Lo poble convocat á la ribera de la blava mar, precedit dels efectes pera canviar de justicia, son tots presents pera observar lo diví fallo.

Ningú ha gosat encar calificar lo fet.

Lo reo es presentat.

—Serás llensat al mar—li diu la representació

del poble—si has obrat bé, que Deu te salví... las nostras aigües fan de jutge en cassos de dupte.

Ellas no admeten en son sí, més que 'ls cossos dels réprobos.

—Sia acatada la voluntad del que tot ho pot, —respon lo desgraciat, objecte de la proba.

IX

Y cos nú, penetra en lo element movible, ab peu ferm; deturantse al arribarli l'aygua á cubrir lo pit.

—¡Avant, avant!—xiscla lo poble, veyent retrocedir la víctima.

Y aquesta, avansa més... y las ayguas no s'obran pera engullirlo en lo fons de sas cavernas.

X

De sopte lo decorat canbia.

Una densa nuvolada d'aquellas que afillan lo llamp en sas entranyas, tapa tot l'horitzó.

S'acosta la tempesta, pero no cau ni una gota d'aygua.

Ulls fíxos en lo cel tothom está.

Lo negre ventre d'un núvol monstre, s'esqueixa y surten d'aquell antre, raigs de claror que llumenan l'espai. S'ou terratremol semblant al que farian milions de fargas que hi forjessin á l'hora... y un llamp cargoladís, dibuixant ab los tons del iris, en lo immens espai, unas paraulas, vingué á matá 'l condemnat, mentres la massa aspectadora llegia sense temensa:

«Heu obrat bé.»

«Tú vina á mí.»

La ciencia había obrat aquella vegada com en moltas, per intuició, intuició que sols la obtenen los escullits.

J. BAU.

* * *

Mirant al cel que sense estrelles era
 te va semblar serè;
 Y á mí després de fixo me mirares
 y hem digueres:—No es cert?—
 Un nó de ma blasfemadora boca
 desdí tot lo dit teu.
 ¡Pró després m' ensenyares las estrelles
 qu' eran tos ulls de cel!

C. DE BELLESGUART.

Elegía

Quadret d' hivern

Era lo temps aquell en que lo sol, com si sentís quelcom de la *tisis* qu' enmortalla á la Natura, ab encongiment no gosa espargir sobre aquesta sa roja claror y s' embolcalla en los feixuchs y aplomats plechs de la pesada boyra.

Lo temps aquell en que de cada arbre van desprenentse secas fullas com notas que guía la batuta del esgarriñós y udolant vent del Nort en lo misteriós y tétich concert de Tardó. Aquell temps que senyala á las ánimas dels jayets, com altre vol d' orenetas, lo viatge á un mon que desconeixém y per lo que l' esprit dalera, cansat de las inmutables lleys de la terra!...

Una tarde d' eix temps, freda com lo renom que n' arrossega, comensá per plovisqueijar unas gotas que no 's feren esperar altra pluja d' apilotadas volvas de neu, seguida, silenciosa, que anaba encatifant los desiguals carrers de la vila, donantli un aspecte que la fantasia del poeta no dubtaría en calificar de festiu. Mentres á pas adelarar deixaban los pagesos lo treball y 's dirigían á sas casas, las portas d' aquestas s' ajuntaban pera tancar sos habitants, y la flama atisada en la llar, esperaba á sa redó cada familia per rejuvenirla de la fredat del temps.

Ab embaducament d' infant m' estava jo enfront dels vidres que deixaban veure las variadas plantas despulladas de verdor que hi había en alguns testos del balcó, mentres la neu anaba cayent sempre pausada y 'l fret feya sentirse més intens y queya la tarde y la nit avansaba.

Vaig pensar ab los molts infelissos que 'l destí tenia aquella nit sens ni un cobert ahont guarrirse, y m feya horror, molt horror, aquell hivern que s' acostaba ab sa dalla, que había d' acabar ab tanta vida. Y recordo també que aquella nit vaig sonmiar un vellet tremolós; llarga barba, ab aquesta figurant una pluja de neu, caminant afatigat. Pirineu avall y deixant á son pas un rossech màgich que tot ho esmortuhia. Y veyá fugir d' aquell vellet qu' avansaba ab sa croseta, las flors y la verdor, los papallons y 'ls

aucells!... Aucells! ¡com los esguardaba y sentía, pobrets, volar y piulotejar, parantse aquí; volant fins més enllá y buscant un amich rasé hont suplujarse sens trovarlo; puig tot se tornaba erm y la neu seguía cobrintlo. Fins vá semblarme, que igual á las orenetas de Becquer, venía una parella á mon balcó fregant los vidres y piulotejant ab tristor com en tendre demanda d' aculliment!...

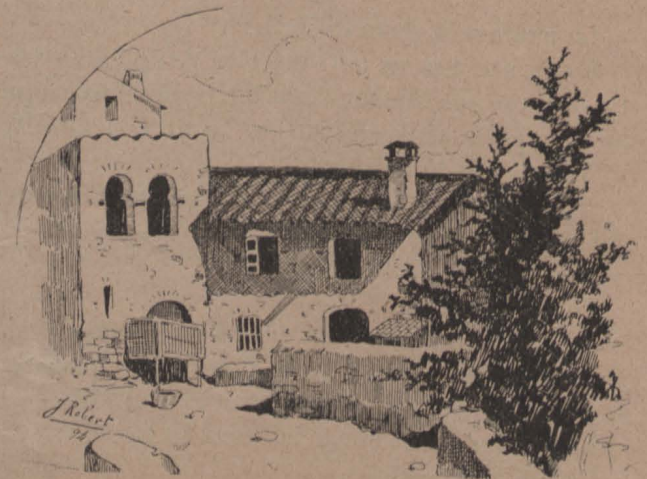
¡Quí ho había de dir! Al endemá tot just vaireig llevarme, al dirigir una mirada allí al balcó ho vaig trobar tot blanch, com lo carrer ho estava y com la Conca també. ¡Tot blanch, menos dos punts com á tacas negrosas, la una més alta que l' altre y las dos inmóviles.

Vaig mirar milló, y quant Laguera donat per tenir lo cor de nina y perque dos llágrimas m' haguessin humitejat las parpellas! Una parella d' aucells: una parella com aquella del sonmi, allí s' estava. A terra, la famelleta morta, erta y estarida mitg coberta de neu, y dessobre d' ella y sospés á un branquilló de las plantas d' un dels testos del balcó, lo mascle, viu encara, ab lo capet cotxo y la vista ficsa á sa companya, sens fer lo més petit mohiment, acurrucadet ab sas alas sempre y com esperant la mort per caurer demunt la famelleta!

¡Pobre pardal! Quí hagués pogut sorprendre llavors son misteriós llenguatge per traduhir aquella *Elegía* tant plena d' amor y sentiment, que deuría murmurar á sa companya! ¡Quí hagués pogut arrencar á la ciencia lo invisible vel que no 'ns deix compendre molts misteris, que á saberlos, potser sí que tindriam més estima á sers, com los aucellets, puig veuriam en sa constancia y fidelitat, un exemple per nosaltres los *Reys* de la Creació!...

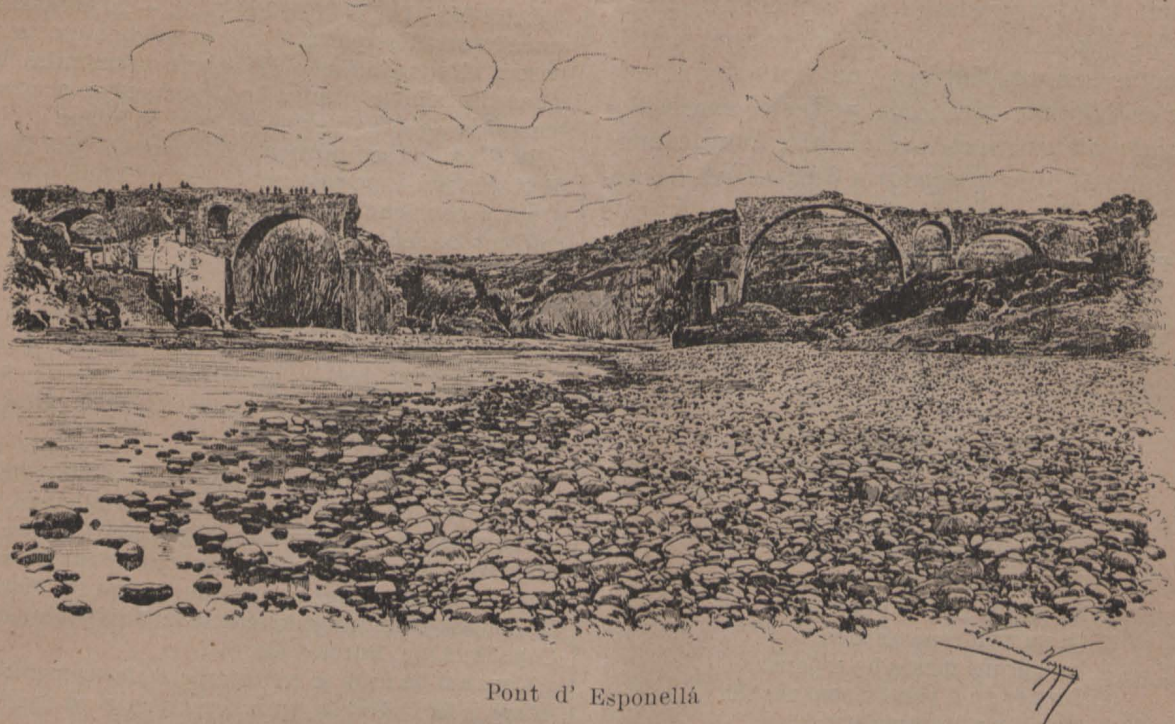
J. CONANGLA FONTANILLES.

CATALUNYA

Sant Martí de Torrellas

CATALUNYA PINTOESCA

Pont d' Esponellá

Carta de Madrid

Fará cosa de uns deu anys que en lo Teatro Principal d' una pintoresca població riverenca de la més bella regió gallega, en la montanyosa Vigo, hi había un teló de boca tant artísticament concebut que junt ab los atributs privatus de Talía, en caràcters ben visibles, s' llegia aquest distich:

Con risa y llanto, gracia y artificio
 aplaudo la virtud, corrijo el vicio.

Y verament que en millor lloch no podia esser col·locat aquest precepte pera recordar al auditori la veritable missió de la comedia.

Quan en lloch de edificadoras màximas artístiques, veyém avuy dia en los públichs colisseus, telons anunciadors ahont los sabaters, los sastres, las casas d' empenyo y los apotecaris publican sas empresas y los productes de sa fabricació donant al temple del art un caràcter de mercantilisme tant repulsiu, tant antiestètic y tant inoportú, penso que si aquelles nou deesas mitològicas que habitan lo Parnás poguessen per un moment disposar de sas energies físicas, habían de arrabassar als impulsos de sa ira, aquelles filas de cartells de son temple profá, tal com Jesucrist ho feu ab los mercaders que convertian en una fra, los sacratissims murs de son diví santuari. Jo protesto també ab totas las mebas forsas d' aquesta invasió materialista dintre la

cátedra del idealisme, veyent ab greu pena aparellats dos simbolismes tant antitètics com la prosa de la vida y los ideals psicològichs.

M' ha suggerit aquest recort del teló de Vigo, l' estreno de una obra de Shakespeare en lo teatro de la Comedia y no perque aquest teatro, com tampoch lo colisseu de *La Princesa* ni lo clásich teatro *Español* hagin permés anunciar en sos telons, sino perque lo *Taming of the shrew* del gran dramaturg anglés, es un modelo acabat de comedias clásicas, cumplint maravellosament la veritable missió de la comedia, qual es la de corretjir los defectes de la societat.

Los que no 'ns habían cansat d' admirar los primors del gran Novelli en *La bisbética domata*, creyém que 'ls actors de la Comedia, molt tenian de fer pera borrar nos las gratas recordansas del eminent mestre italiá.

Lo conegut lletrat Manel Matoses, plantyentse de que la escena espanyola no s' hagués gaudit jamay d' una traducció en la llengua de Cervantes de tant magistral obra, traduhí en bella prosa castellana l' original de Shakespeare ab lo títol de *La fiereçilla domada*.

Res me toca dir de la esmentada obra per esser sobradament coneguda del poble barceloní y plaume sols poguer consignar que respecte á la execució nos doná la companyia de la Comedia una sorpresa tant agradosa com inesperada, puig l' actor Thuiler imaginá un Petruchio

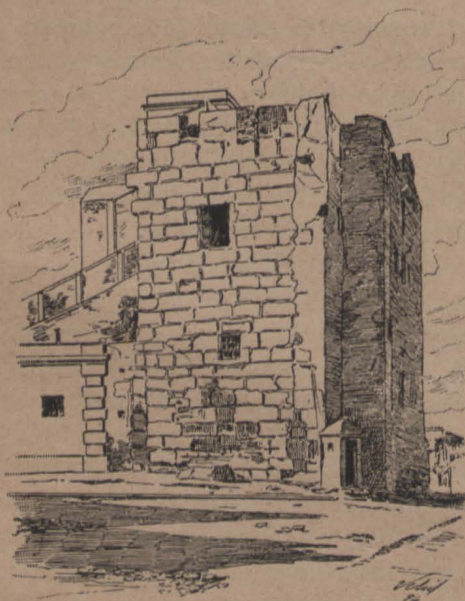
ben concebut y la senyoreta Cobeña una Catalina com tal volta son creador la había somiada. Lo resto de la companyia coadyuvá á formar un conjunt que suggestioná als espectadors, malgrat los recorts d' en Novelli, mereixent tant lo traductor senyor Matoses com tots los actors, esser cridats una munió de voltas al escenari y premiats abdos elements, ab una manifestació tan general que se 'n podria dir *nemine discrepante*.—A. B.

À la meva fulana

Elvira: Tú qu' ets la quarta
 á qui jo he fingit amor,
 t' enllesteixo 'l passaport
 per medi d' aquesta carta.
 Esperava que 'm donguessis
 desde fa temps un motiu,
 ó que aquell trajo d' estiu
 á lo meu sastre paguessis.
 Y com que tú ab ta bondat,
 m' has ja lliurat del inglés,
 ja no vull esperar més,
 que prous mesos he esperat.
 No per xo 't pensis, sens cástich
 quedí ma informalitat;
 que bé prou ho tinch pagat
 aburrintme ab tú, de fástich.
 Per últim, ans de deixarte,
 te diré l' intent que tinch,
 per si la que fassi cinch
 te la gracia d' imitarte:
 Per ella será mon cor
 com una brasa d' infern,
 fins... que ab un trajo d' hivern
 correspongui al meu amor.

JOSEPH GIRBAU TORDERA.

CATALUNYA

TARRAGONA.—Torre Pilat

Servey de fóra

SANT MARTÍ DE PROVENSALS. — Al «Foment Provencalense» dissapte á la nit se posá en escena l' important drama *Lo timbal del Bruch*, estrenantse decoracions de notable efecte. Lo desempenyo acertat, notantshi la esperta direcció del senyor Socías.

En l' Ateneo se representá 'l drama *Lo full de paper*, distingintshi especialment lo senyor Mans que interpretá á conciencia lo paper de Jutje, armonisant lo conjunt las senyoras Lázaro y Pino y los senyors Blasi, Cusidó, Oliveras, Serra y Calvet. Seguí l' estreno del sainete *A Montanya*.

En lo «Foment Regional» se passá agradable vetlla ab la representació del preciós drama *Digne de Deu*, lo monólech *¿M caso?* y la pessa *Tal hi vá que no s' ho creu*. Se distingiren los senyors Martorell, Solé, Roca, Sanguerrin, Salvá y Mariné.—X.

SANT ANDREU DE PALOMAR. — Lo dissapte, día 2 del present, en lo «Centre Católich Eulaliense», se posaren en escena lo drama *D. Miquel de Clariana*, lo desempenyo siguié ben cuidat, sobressurtint los senyors Carrió y Casas en sos respectius papers de Marxant y D. Miquel, essent dignament secundats per los senyors Capella, Aloy, Burch y Borrás.

Com á fi de festa se representaren las comedias *Sebas al cap* y *La Colometa*, quin desempenyo va anar be, en general.—T. C.

MONTBLANCH. — En la societat «La Catalana», en la funció del dia 2, se representá la pessa *Matalascallandú* y la del dia 3 se compongú del preciós drama *Tal farás tal trovarás* y la pessa *Celos d' un rey*.

SANS. — En la «Familiar Obrera», demá se posará en escena la joguina *Dos companys mal avinguts*, y en «El Olivo», se preparan las representacions dels dramas *Santa Eulalia*, *María Rosa* y *Judas*.

En «La Harmonía», se representá lo diumenge passat, la comedia *Las Francesillas* y la pessa *Infanticidi*, l'uhintshi especialment la senyora Muntal y los senyors Arant y Ventura.

En «La Floresta», dissapte se posá lo popular drama *Un gefe de la Coronela* y la pessa *Tres cors*.—C.

CALDAS DE MONTBUY. — En lo «Casino Caldense», una companyia d' aquesta capital ha donat últimament una representació del drama *¡Fratricida!* obtenint molt bon desempenyo.

En la vetllada que 's doná en l' «Ateneo», á més del estreno ressenyat en la secció corresponent, lo senyor Clapés representá ab acert lo monólech *La tornada d' en Garrofa*.

Llegiren poesías insertadas en aquest periódich essent molt aplaudits los senyors Agulló, Casademunt, Broquetas, Granxés y altres.—X.

GRACIA. — Diumenje proppassat se representá en lo teatro del «Foment Voluntari», *La botca d' or*.

La execució, encar que no del tot ajustada, no deixarem de consignar que 'ls senyors Paret, Codina, Ferrán y Trujols, interpretaren sos respectius papers ab acert.

Lo dia de la Candelera, se posaren en escena per segona vegada, en lo «Teatro Principal de Gracia», las celebradas obras *¡Tenorios!* y *¡Qui compra maduixas!* las quals, com sempre, feren riure de debó al numerós públich que hi assistí.

La divertida comedia *En Banyeta!* que 's representá dissapte últim en lo círcul «La Granada Graciense», sigué ben rebuda per la escullida concurrència que hi assistí, la qual celebrá la obreta ab seguidas riallas. En la execució s' hi distinguí especialment lo jove senyor Monfort y la senyoreta Casao (M.) y los senyors Fabrè, Camp y Anglada, bé en sas respectivas parts.

L' autor fou cridat al final, junt ab los actors.—P.

FOMENT MARTINENSE. — *Lo Timbal del Bruch* y la pessa *Tres y la María sola*, fou la funció dramática que's posá en escena lo dia de la Candelera, en lo nou teatro d' aquesta societat.

Son desempenyo per part de las damas senyora Boix y senyoreta Oliva, fou del agrado de la concurrència que omplenaba 'l local; lo senyor Socías estigué bé en lo paper de pare de l' Angeleta, pero lo senyor Serra, pocas vegadas lo haviam vist tant desacertat; potser ho feya lo bigotí, que dit ab franquesa, no lí esqueya á mossen Jaume. En lo fi de festa se distingiren bastant los senyors Grau, Pujol, Gay é Ibarra, que juntament ab las damas divertiren un bon rato al públich.

L' autor de las duas decoracions que s' estrenaren fou cridat á las taulas varias vegadas.

Terminá la funcio á dos quarts de tres de la matinda, ó sia duas horas més tart de la permesa por ordre governativa; ¿ho sent aixó, senyor director artístich?

¿Quousque tandem abutère, Carolus, patientia nostra?
—B.

VICH. — En lo teatro de la Societat Aussellera y de Pescadors «La Primitiva», diumenge va tenir lloch una lluhida funció, formant part del programa la pessa *Sebas al cap*, distinginshi tots quants hi prengueren part.—N.

BADALONA. — Lo dissapte últim á la nit, una companyia d' aficionats representá en lo «Teatro Badalonés», lo drama *Lo Contramestre*, lo monólech *No vá más* y la pessa *La vivó del estornell*.

En lo drama prengué part la distingida primera actriu Mercé Abella, desempenyant lo paper de Laura ab l' acert de sempre.

Entre 'ls aficionats se distingiren los senyors Tarradas, Cuyás (J), Campins y Oliva. Lo primer sobre tot, nos va agradar moltíssim, fent l' Ofegat, ab intel·ligencia.

Lo monólech, lo representá regularment lo senyor Cuyás (S).

La pessa no va resultar prou, á causa de que 'ls aficionats no la tenian ben ensaigada.—P.

Novas

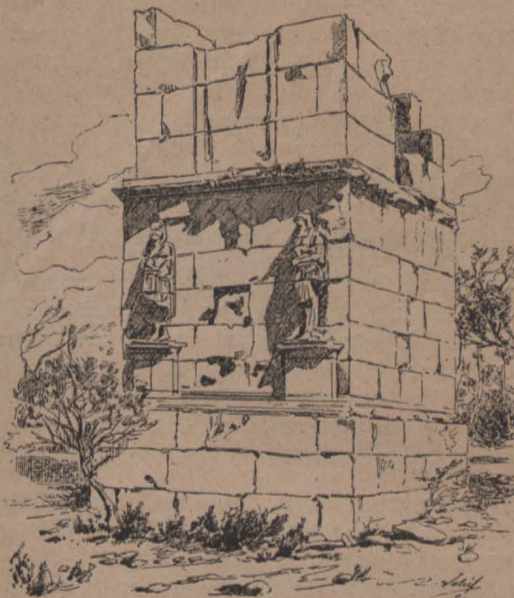
Comensa en lo folletí d' avuy y acabarà en lo vinent la bonica comedia de D. Joseph M. Pous, *Una dona y un Deu*, estrenada aquesta temporada en lo teatro Romea.

Próximament se posará en estudi en lo teatro Romea una comedia del celebrat autor A. Ferrer y Codina. Se titula *La Suripanta* y n' hi ha bonas noticias:

Dilluns á Sant Andreu de Palomar morí, molt jove encara, l' estussiaista catalanista D. Manel Ximeno Planas.

Important sigué sempre la companya que portá en pró de son ideal. Fundá á Barcelona la societat «Fo-

CATALUNYA HISTÓRICA

TARRAGONA.—Torre Escipions

ment Regional,» que arrivá á pendrer gran increment. Quan passá á residir á la vehina població, hi fundá lo «Centre Catalá,» y un periódich titulat *La Bandera Catalana*.

L' enterro verificat á l' endemá dimars sigué motiu d' imponent manifestació de dol y simpatía, assistinshi representacions de totas las classes socials y de numerosas societats catalanistas.

Reposi en pau l' entussiaista defensor del regionalisme.

La idea d' aixecar en la Barceloneta un monument al fundador d' aquella barriada, Marqués de la Mina, iniciat per nostre colega *El Campeón*, va prenent carácter de prompte realisació, haventshi aderit las primeras autoritats, á la vegada que ha sigut rebut lo pensament ab popular entussiasme.

Nos plau que aviat sia un fet tant honrós projecte.

Ab lo títul de *Un sí y un no* s' ha estrenat últimament al Eldorado una sarsuela en un acte quin libre es de temps ha, conegudíssim de nostre públich.

Es arreglo del francés haventhi intermediat dos arregladors, lo que 'ns sembla un excés pera tan poch treball.

Aquesta obra s' estrená ja fá molts anys en catalá, en lo teatro Novetats, discretament arreglada per don Conrat Colomer baix l' apropiat títul *De cobarts no hi ha re escrit*, y obtingué també bon éxit.

En la nova forma en que s' ha estrenat en l' Eldorado s' ha arreglat pera sarsuela aventhi fet una desgraciada aplicació del coro de senyoras que sols hi fá nosa.

La música es composta per lo mestre Santonja. Resulta escassa pero agradable.

En lo desempenyo intervingueren ab molt lluhiment lo senyor Cerbon y senyoreta Arana, secundant regularment, ja que demostran no haver ben entés lo personatge que respectivament representan, los senyors Peña y Fernández.

L' obra ha sigut ben rebuda y segurament figurará llarch temps en lo cartell perque es divertida de debó.

Dilluns en lo teatro Tivoli se doná una funció á benefici dels voluntaris pobres y malalts de la guerra d' Africa, vegentse molt concorregut. Hi prengueren part las societats corals «Amichs Tintorers,» «La Perla» y la banda municipal.

En aquest teatro s' ha representat per primera vegada á Barcelona la sarsueleta *La Menegilda*, que ha sigut ben rebuda, sino per son mérit escénich per lo valió trevall que hi té la senyora Cubas, secundantlo ab igual lluhiment lo senyor Talavera.

Recomaném á nostres lectors ficin s' atenció, segons consta en la secció *Servey de Fora*, en lo molt que sovintejan á Sant Martí de Provensals las representacions de obras catalanas. Es una de las poblacions que més cult rendeixen al teatro de la terra, y fins s' apartan del rutinari contrassentit de redactar los programas de las funcions en castellá quan d' obras catalanas se tracta.

Diumenge passat tingué lloch en lo bonich teatro Lírich, lo concert que estava anunciat, que bé pot calificarse de aconteixement musical.

Totas las parts del programa foren admirablement executadas, mereixent especial menció la «Romansa» y «Ave Maria» de la *Caballeria Rusticana*, en los que la senyoreta Vittoria Domenici estigué sublim, mereixent los honors de la repetició. També la senyoreta Lluïsa Ponsá, doná provas de esser una pianista de primera, en la execució del «Allegro Chasse Fantástique,» que resultá excelent.

No podém per menos de donar un calurós aplauso al conegut barítono senyor Carlos Molist, que ab bella entonació y bona escola cantá un «Allegro» y 'l brindís de la ópera *Amlet* obtenint entussiasmas aplausos, essent aquesta derrera repetida á petició del numerós públich que hi assistí.

Lo célebre guitarrista senyor Cano 'ns demostrá esser un mestre de primera forsa en lo mentat instrument.

En quant als demés artistas que hi prengueren part pot dirse qu' estigueren molt acertats, resultant en conjunt una festa agradabilíssima.

De regrés d' una brillant excursió artística se trova en nostra ciutat la distingida soprano Cárme Calabuig.

Dimars surtí 'l primer número de *L' Aureneta* setmanari literari catalá.

Ben vingut sia y agraphim lo saludo dirigit á la premsa.

D' exelents resultats sigué 'l benefici del celebrat actor Fuentes, que en lo teatro Romea se doná la setmana passada.

La funció resultá molt entretinguda, fentse aplaudir en la imitació Fregoli, lo que ja es molt, donat lo difícil y atrevit del pensament.

Las primeras representacions de la represa de l' obra de mágica *La redoma encantada* han proporcionat grans entradas al teatro Novetats, quina empresa n' es ben mereixedora, ja que no ha perdonat gasto pera presentarla ab esplendídes.

Cul de sach

Diálech entre dos abonats á un teatro.

—Jo he sentit á dir al mestre director, que aquesta triple dona 'l sol.

—Jo no sé si dona 'l sol, lo que puch assegurar es que te prou pit per demanar la lluna.

Enigmas

Xarada

—*Total* pósat sobre sí.
 —*Hú-dos-tres* es molt pesat,
 ¿no li he dit que no l' estimo?
 donchs deixim estar en pau.
 —Casi be sembla mentida
 ¿no soch persona *tres-quart*?
 —¿Vosté *tres*? no 'm fassi riure.
 —Mira que...

—Ja s' ha acabat,
 ¿qué no veu que 'm pot ser avi?
 —Be, be, aixó no es re al final
 també tinch moltes pessetas.

—¿Y qué vol dí ab aixó?
 —¡Caram!
 qu' ens casém y quan me mori
hú-dos tot teu.

—Ja veurá
 si vosté 'm dongués paraula
 de mori promte ¡quí sab!

P. CATALÁ.

Geroglífich

× ×
 I
 |
 o o o
 A

PERE GUINART.

Las solucions en lo próxim número.

Solucions dels insertats en lo número 156

XARADA.—Ro-ma-ní.
 TARJETA.—Las Carolinas.

PRÓXIMAMENT SURTIRÁ

SEGONA EDICIÓ DEL POEMA

LA TERRAIRE

PREMIAT EN LO XIII PETIT CONCURS

AVIS.—Tots los senyors que vulguin enquadernar l' exemplar de *Un bateig á cops de puny*, poden passar á verificar lo cambi baix las condicions de costum.—Preu 10 centims.

Tipografia LA ACADEMICA, Ronda de la Universitat, 6; Barcelona